

Editorials

Αν και το μέλλον των εφημερίδων στην ψηφιακή εποχή χαρακτηρίζεται αβέβαιο ή και δυσοίωνο θα έλεγα, η περίπτωση του *ΚΟΣΜΟΥ* με κάνει να έχω τις επιφυλάξεις μου. Η έντυπη εφημερίδα πιστεύω είναι στο αίμα και στην κουλτούρα του Έλληνα μιας κάποιας ηλικίας. Όλοι μιλούν και δικαίως, για κρίση του έντυπου Τύπου, όμως εμείς στον *ΚΟΣΜΟ* δεν το καταλαβαίνουμε αυτό, μια και τα τελευταία χρόνια υπάρχει κατακόρυφη αύξηση στην κυκλοφορία μας και φυσικά αύξηση των αναγνωστών μας. Στον *ΚΟΣΜΟ* έχουμε επαναπροσδιορίσει την αξία που προσφέρουμε στον αναγνώστη, ενσωματώνοντας νέα κουλτούρα, νέα φιλοσοφία. Μια καινοτομία με νέα μοντέλα συνεργασίας με το ευρύ κοινό που αρθρογραφεί εθελοντικά φέρνοντας τα νέα της Ελληνικής παροικίας μέσα στα σπίτια των αναγνωστών μας. Νέα και εκδηλώσεις της Παροικίας, που τηλεόραση και διαδίκτυο αδυνατούν να προσφέρουν. Η ψηφιακή επανάσταση λοιπόν, όσο κι αν φαίνεται οξείμωρο, δεν έχει βλάψει την κυκλοφορία του κόσμου. Αντίθετα την έχει γιγαντώσει..

Καλά Χριστούγεννα, Καλή Χρονιά, με Υγεία και Χαρά και πρώτα ο Θεός με τον Θρύλο και το 2018 πρωταθλητή και κυπελλούχο Ελλάδας.

Γιώργος Σταυρουλάκης
Αρχισυντάκτης
των αθλητικών σελίδων

Η οργανωμένη παροικία γερνάει, συρρικνώνεται. Φεύγει σιγά-σιγά μαζί με τον κόσμο που τη δημιούργησε. Αμήχανη γυρεύει χέρια για να παραδώσει τη σκυτάλη. Η συντριπτική πλειοψηφία των ελληνικής καταγωγής Αυστραλών, τα παιδιά και τα εγγόνια των μεταναστών της δεκαετίας του '50 και του '60, είναι πλέον μέρος του πολυπολιτισμικού μωσαϊκού της χώρας. Οι δεσμοί με τον συλλογικό βίο της πρώτης γενιάς έχουν κοπεί ή αδυνατίζουν. Το ελάχιστο που παραμένει ολοζώντανο λειτουργεί κυρίως στη σφαίρα του ιδιωτικού, στην επικράτεια της οικογένειας. Ο εκκλησιασμός στις μεγάλες γιορτές, η παρακολούθηση μιας συναυλίας ή οι ολιγοήμερες διακοπές στην Ελλάδα συμβαίνουν εκτός της κοινότητας, δεν αποτελούν κομμάτι της συλλογικής ταυτότητας.

Εδώ, στην Νέα Νότια Ουαλία, την ίδια πορεία με τον ελληνισμό της πρώτης γενιάς ακολουθούν και οι εφημερίδες του. Αυτές που κάποτε κατέγραφαν το σφρίγος και την ακατάπαυστη δραστηριότητά του, σήμερα καταγράφουν το τέλος μιας εποχής. Αυτήν ακριβώς την αδυσώπητη πραγματικότητα είναι που συνειδητοποίησε τα τελευταία χρόνια ο «*Κόσμος*» και με τις μικρές, ελάχιστες δυνάμεις του, προσπαθεί να την αντιστρέψει, κοιτάζοντας πέρα από το στενό ορίζοντα για να βρει το νέο του ρόλο.

Με αυτές τις σκέψεις, ανοίξαμε τις πόρτες μας σε όλους όσους πιστεύουν ότι δεν είναι ακόμη αργά για να έρθουμε σε επαφή με τον ευρύτερο κόσμο που υπάρχει παραπέρα. Η φετινή Χριστουγεννιάτικη Έκδοση του «*Κόσμου*» είναι μια προσπάθεια προς αυτή την κατεύθυνση. Εσείς που μας διαβάζετε θα κρίνετε σε πιο βαθμό πέτυχε. Και είναι μόνο η αρχή, γιατί στόχος μας είναι η έκδοση ενός πολυσέλιδου περιοδικού που θα απευθύνεται στις νεότερες γενιές, θα γράφεται από αυτές και θα βγαίνει τρεις φορές το χρόνο.

Η πραγματοποίηση της σημερινής έκδοσης οφείλεται σε πολλούς ανθρώπους που εργάστηκαν σκληρά τους τελευταίους δύο μήνες. Ευχαριστώ μέσα από την καρδιά μου τον Γιώργο Χατζηβασίλη που με το ήθος του και τη γνώση του καθοδηγεί όλες μας τις προσπάθειες. Την Άννα Αρσένη για την ευφυΐα της, την εντιμότητα της, την εργατικότητα της, την φιλία της. Χωρίς το Γιώργο Χατζηβασίλη και την Άννα Αρσένη, ο *Κόσμος* δεν θα ήταν το έντυπο που είναι σήμερα. Θα ήταν τυπωμένο χαρτί χωρίς καρδιά, χωρίς ήθος, χωρίς στόχους και όραμα. Ευχαριστώ την Στέφι Αρσένη που έκανε συνεντεύξεις, έγραψε, διόρθωσε και επιμελήθηκε κείμενα, έκανε υποδείξεις και προτάσεις, μας βοήθησε να δούμε τον κόσμο μέσα από τα μάτια ενός νέου ανθρώπου και να πιστέψουμε ότι οι προσπάθειές μας έχουν μέλλον. Τον Γιώργο Σταυρουλάκη και τον Παύλο Θεοδωρακόπουλο, τελευταίοι κι αυτοί των Μοϊκανών, πείσμονες και αποφασισμένοι, έτοιμοι για το επόμενο βήμα. Ευχαριστώ τους δύο απόλυτους εφημεριδάνθρωπους, τον Γιώργο Τσερδάνη και τον Γιώργο Μεσσάρη για τις συμβουλές τους και τις υποδείξεις τους. Την Δέσποινα Μπακά, την αρθρογράφο – θεσμό του *Κόσμου* για τα αμέτρητα χρόνια προσφοράς στην εφημερίδα και την παροικία. Τον Γρηγόρη Χρονόπουλο - έναν αληθινό ποιητή και αλάνθαστο κριτή των ανθρώπινων χαρακτήρων-, τον Χρήστο Μπελέρκα, τον Αντώνη Αμπατζή, τον Δημήτρη Καμετόπουλο, όλους όσους διαμόρφωσαν το πρόσωπο του «*Κόσμου*» κατά την διάρκεια των τελευταίων χρόνων. Ευχαριστώ τον Σπύρο και την Γεωργία Χαραλάμπους για την στήριξη και τη χρηματοδότηση αυτής της προσπάθειας. Με το Σπύρο Χαραλάμπους περάσαμε φουρτουνιασμένες θάλασσες τα τελευταία χρόνια και τώρα ξέρουμε ότι η προσπάθειά μας άξιζε και έχει μέλλον. Ο Σπύρος δεν έχει πει ακόμη την τελευταία του κουβέντα... Τέλος, ευχαριστώ τους αναγνώστες μας, αυτούς τους υπέροχους ανθρώπους της πρώτης μεταναστευτικής γενιάς που μας στηρίζουν και έχουν γίνει η οικογένειά μου τα τελευταία έξι χρόνια.

Γιάννης Δραμιτινός
Υπεύθυνος Έκδοσης

Ευχές και πάλι, κάθε χρόνο τέτοια εποχή με πιάνει μια μελαγχολία και μια αυτοκριτική που αντί για ευχές θέλω να απολογηθώ και να ζητήσω συγγνώμη για αυτά τα αυτονόητα που έπρεπε να έχω κάνει και δεν έκανα. Ίσως να έχω επηρεαστεί από τους στοίχους του ποιητή Σωκράτη Μάλαμα: «Αλλά θέλω κι άλλα κάνω... μα είναι δώρο άδωρο ν' αλλάξεις χαρακτήρα... τζάμπα σωστός με το στανιό». Αποφεύγω λοιπόν τις ευχές και σας γράφω κάτι άλλο ξεκάρφωτο ή αμπελοφιλοσοφίες όπως θα έλεγε ο προπάππος μου Κανέλλος. *Ως επιθυμητό επίπεδο εξέλιξης θεωρείται το επίπεδο εκείνο, στο οποίο ο μνημένος μπορεί να αγκαλιάσει την σκιά του, ενώ για τον κοινό άνθρωπο είναι το επίπεδο αποκατάστασης της αρμονίας του εσωτερικού του κόσμου με το περιβάλλον του και του αυτοελέγχου του ψυχισμού του. Γι' αυτή την εξέλιξη δεν χρειάζονται πτυχία, διδακτορικά και αξιώματα παρά μόνο η θέληση του ανθρώπου. Αγράμματοι δεν είναι αυτοί που δεν ξέρουν να γράφουν και να διαβάζουν, αλλά αυτοί που δεν θέλουν να ακούσουν ούτε να ξεμάθουν τα λάθος πράγματα που έχουν μάθει και να τα ξαναμάθουν σωστά, φοβούμενοι της αποδοκιμασίας.* Έρρωσθε και ευδαιμονείτε.

Παύλος Θεοδωρακόπουλος
Υπεύθυνος Διαφημιστικού Τμήματος